

Tapio Tuomaala

Aurinkokuutio

Para Kustannus

Aurinkokuutio

Tapio Tuomaala

Aurinkokuutio

Romaani

Para

Kannen kuva
Gustave Dore,
Sodoman hävitys

© Tapio Tuomaala 2014
Kustantaja: Para Kustannus
www.parakustannus.com
ISBN 978-952-68046-2-0

Painopaikka
Books on Demand GmbH
Norderstedt, Saksa

Ja heti ahdistuksen päivien jälkeen aurinko pimenee,
ja kuu ei anna valoaan, ja tähdet häviävät taivaalta, ja
taivaiden voimat horjuvat.

Matteus 24:29
Suomennos tekijän

1

Lumihankeen poljetussa poterossa myrskylyhty valaisi kylmästä hytisevää nelihenkistä perhettä, joka katseli keskiyön pimeälle ja pilvettömälle taivaalle. Haalea täysikuu oli ikään kuin pakkasesta huurtunut ikkuna avaruuden pohjattomaan pimeyteen.

– Andromeda ei enää näy, isä sanoi hiljaa, koettaen saada äänensä arkiseksi.

Hän ojensi kiikarin yhdeksän vuoden ikäiselle tyttärelleen Elnalle, joka alkoi innokkaasti tutkia yötaivasta.

– Taivas on tosiaan pimentynyt viime kerrasta, äiti totesi. – Kun oikein pinnistää, saattaa erottaa linnunradan. Tai ehkä kuvitte-len erottavani, koska haluan nähdä sen.

– Linnunrata on häviämässä, isä myönsi ja puristi kylmästä tärisevää vaimoaan tiukemmin kehoaan vasten.

Elna kiikaroi taivaalle ja huudahti.

– Andromedan viereltäkin ovat tähdet kadonneet. Minä muistan ne. Niitä ei enää ole. Äiti, linnunradan keskelle on tullut lisää mustaa. Siellä ei ole enää mitään.

Elna laske kiikarin hitaasti silmiltään.

– En minä näe enää linnunrataa paljain silmin. Tai mitä siitä on jäljellä. Sen näkee enää kiikarilla.

Kun kukaan ei sanonut mitään, Elna kysyi arasti ja pohtien.

– Iskä, koska se on täällä?

– Siihen ei minulta taida löytyä vastausta. Ei taida olla kenelläkään. On vain odotettava, mutta mitään pelättävää ei tietenkään ole. Ei aine voi mihinkään kadota. Kyse on jostain, mitä ei voi vielä käsittää.

Elna ojensi kiikarin pari vuotta vanhemmalle siskolleen Seijalle, joka ensin pudisti päätään, mutta otti sitten kiikarin epäröiden käteensä. Seija katsoi kiikarilla ensin suoraan ylöspäin ja laske sitten nähdäkseen kuun. Hän ei puhunut, sillä hän oli käpertynyt omaan maailmaansa. Muu perhe ei aina tiennyt, mitä Seijan sisällä tapahtui, kun hän ei suostunut

puhumaan. Tuskaiset arvaukset ja kysymykset piinasivat vanhempia.

– Miltä kuu näyttää? Elna kysyi sisareltaan, mutta tämä ei vastannut, vaan jatkoi kiikarilla katsomista. Ei Elna odottanutkaan vastausta, vaan kysyi ainoastaan huomioidakseen sisarensa.

Elna kääntyi isänsä puoleen.

– Mitä sitten, jos kuukin häviää?

Isä hymähti tarkoituksellisen voimakkaasti, aivan kuin mitättömälle asialle, jota ei kannata edes pohtia, mutta hänen vatsanpohjassaan nipisteli.

– Ei kuu voi mihinkään häviä, hän sanoi vakuuttavasti.

– Kuulin aamulla radiosta, että maakin voi hävitä, kun kerran kaikki tähdet häviävät, Elna kertoi. – Jäljellä ei ole kohta enää kuin meidän linnunradan tähtiä. Mutta jos kerran maa häviää, niin silloin mekin hävitään. Meitä ei voi enää olla, kun ei ole kerran tähtiäkään.

Äiti puristi entistä lujemmin miehensä kädestä viestittäen, että kannattaa miettiä tarkkaan, miten vastaa.

– Ei maa mihinkään häviä, isä vastasi naurahtaen, mutta yrityksestä huolimatta nauru oli kuivaa. – Eikä mekään silloin voida hävitä. Linnunradan ulkopuolella ei vain ole ollut mitään. Siellä on ollut jotain muuta kuin mitä tähän asti on otaksuttu.

Elnaa vastaus ei tyydyttänyt, vaan hän kertasi kuulemaansa.

– Mutta kun se tiedeukko sanoi radiossa, että voi tulla maailmanloppu.

– Aina on ollut maailmanlopun ennustajia, isä tuhahti väheksyvästi. – He koettavat pelotella. Heillä on yleensä ihmisille epämääräinen sanoma, jolla koettavat saada uskomaan juttujaan, tai ehkä paremminkin uskomaan omaa uskoaan.

– Tarkoitat hihhuli pappeja, Elna tuhahti väheksyvästi. – Mutta radiossa oli tiedeukko. Se sanoi niin, että kaikki voi hävitä.

– Tiedemiehillä on myös oma uskonsa, isä sanoi koettaen kuulostaa huvittuneelta. – Suurin osa heistä on ateistiuskovaisia. Siksi he erehtyvät yhtä paljon kuin papitkin. Muistan sellaisenkin tapauksen, että kun joku itämainen pappi kertoi maailmanlopun tarkan päivämää-

rän, niin hänen ympärilleen kerääntyi kymmeniä tuhansia ihmisiä odottamaan maailmanloppua. He rakensivat lavan messutakseen tai ehkä ollakseen lähempänä taivasta, kun maailmanloppu tulee. Kun maailmanloppuun kuuluva aika lähestyi, niin lavalle kiipesi aina vain lisää ja lisää ihmisiä. Ja arvaa mitä tapahtui, kun maailmanlopun aika koitti?

Elna pohti vakavana, ennen kuin vastasi.

– Ei ainakaan tullut maailmanloppu, kun me kerran ollaan olemassa.

– Loppu tuli kuitenkin monelle ihmiselle, isä naurahti.

Elna katseli epäillen isää ja myhäilevää äitiä.

– Taidat narrata.

– En narraa, isä vakuutti. – Lavalle kerääntyi niin paljon ihmisiä odottamaan maailmanloppua, että lava ei kestänyt heidän painoan, vaan romahti. Monelle tuli loppu siinä ryttäkässä.

– Lava sortui, Elna toisti nauraen.

– Maailmanloppu tuli monelle ihmiselle, isä hihitti. – Niin se aina menee maailmanloppujen kanssa.

Elnaa nauratti, mutta Seija katseli edelleen kiikarilla tiiviisti taivaalle eikä tuntunut kiinnittävän keskusteluun mitään huomiota. Häntä ei selvästikään pelottanut viime kuukausina esiin noussut skenaario maailmanlopusta, mikä ihmetytti hänen vanhempiaan. Joko Seijan älyllinen ja tunne-elämän kehitys surkastui niin autistiseksi, että yhteys vanhempiin saattaisi katketa kokonaan tai sitten Seijalla oli sisäinen luottamus, joka heiltä puuttui.

– Siitä tuli mini maailmanloppu, Elna hihitti ja taputti sisartaan olkapäähän saadakseen tämän edes elein osallistumaan keskusteluun. – Pappi tiesi, mutta maailmanlopun koko oli väärä.

– Tiedemiehillä on sama ongelma, isä selitti. – He rakentavat omia pieniä lavojaan vajavaisen ymmärryksensä ja taitonsa mukaan. Tiedemaailman lavoja on sortunut niin paljon, ettei niitä kukaan osaa edes laskea. Samoin on käynyt uskontojen lavojen kanssa.

– Minun pitää seurata sitten tiedeukkojen lavan rakenteluja tarkemmin, Elna sanoi.

Isä naurahti eikä hänen tarvinnut edes näytellä. Äidinkin huulilla häivähti hymy.

– Toteamme siis, että oikeassa oleminen on mahdollista niin papin kuin tiedemiehen kohdalla, isä sanoi. – Mutta vain oman lavan ympärillä pyörittäessä. Siksi niiden juttuja ei kannata ottaa todesta. Eletään me kaukana tiedeukoista, niin pysytään erossa niiden ongelmista.

– En minäkään usko tiedeukkoja, Elna sanoi päättäväisesti. – Minä uskon iskää.

– No, eipäs nyt mennä äärimmäisyyksiin, isä hymähteli.

– On parempi uskoa omiin kokemuksiinsa, kun tiedemiesten viisaus häviää silmien edessä, äiti totesi apeasti katsoen taivaalla vaivoin erottuvia, harvoja tähtiä.

Seija ojensi kiikarin isälleen, joka tarjosi sitä vaimolleen. Äiti pudisti tiukasti päätään, sillä hän ei halunnut nähdä tarkemmin tähtien välistä tyhjyyttä.

– Alkaa varpaita paleltamaan, isä sanoi hiljaisuuden jälkeen. – Pitäisikö mennä kuuntelemaan radiota, kun sieltä kerran jotain tulee?

– Minullakin on kylmä, äiti vahvisti. –
Mennään kotiin. Eiköhän tässä ole tälle
päivälle tarpeeksi nähty? Otetaan iltapalaa ja
mennään nukkumaan.

Isä nosti myrskylyhdyn lumikuopasta ja
ojensi sen äidille, joka jäi tavan mukaan jonon
viimeiseksi. Tyttäret jäivät vanhempien
keskelle.

– Radio ei ole enää illalla kuulunut, Elna
sanoi, kun he tarpoivat lumeen tampatulla,
syvällä polulla.

– Outoa? isä tokaisi.

– Eikö radiosta tosiaan kuulu enää mitään?
äiti ihmetteli myös.

– Jotain venäläistä rätinää kuului, ennen
kuin lähdettiin, Elna harmitteli.

– Se on hyvä, että kuuluu edes venäläistä
rätinää, äiti totesi. – Jotain sielläkin sitten on,
niin kuin mekin olemme täällä.

– Eikä se niin vaarallista ole, vaikka ei
mitään kuulukaan, isä sanoi. – Paremmiin
pärjätään, kun ei kaikkea turhaa hölinää
tarvitse pohtia ja surra. Voi olla taas kova
aurinkomyrskykin ja se katkoo yhteyksiä.

– Mutta se on tylsää, kun ei mitään kuule, Elna sanoi. – Viimeksi aurinkomyrsky kesti kolme päivää.

– On teillä soittimet, äiti muistutti. – Musiikkia voitte aina kuunnella.

– Niissä on aina sitä samaa, Elna valitti. – Ei jaks.

Äiti huokaisi, sillä hän tiesi, miten vaikeaa oli keksiä jokaiselle päivälle virikkeitä, jotta mieliala pitäisi pääätä pinnalla masennuksen ja epätoivon aallokoissa.

– Tehdään huomenna puutöitä ulkona, isä ehdotti. – Ilma on lauhtunutkin, kun on kevät.

Elna nyrpisti ensin nenäänsä, mutta muutti mielensä.

– No joo, menettelee, mutta minä saan kirveen.

– Saat varmasti kirveen, isä sanoi ja sytytti taskulampun, jonka valossa he näkivät laskeutua puuttoman kukkulan laelta metsän keskelle, minne kuu ei enää näkynyt eikä yksikään tähti. Hiljaisuuden vallitessa perhe tuli suurelle irtokivelle, jonka takana oli jyrkkä kallioseinä. Kiven kiertämällä he pääsivät kallioseinämassä olevalle luolan suuaukolle,

joka oli peitetty puisella luukulla. Isä veti paksun, lämpöeristetyn luukun auki ja päästi lapset sekä vaimon ohitse luolaan. Isä konttasi perässä vetäen luukun takaisin paikalleen ja sulkien sen salvat, jotta luukkua ei saisi ulkopuolelta auki. Luola jatkui konttaustilavana nelisen metriä, kunnes kaartui jyrkästi oikealle samalla laajentuen. Luolan suuaukosta sisään katsomalla ei voinut nähdä, minne luola johti.

Kun isä pääsi luolasaliin, valot oli sytytetty kattolamppuun ja muu perhe riisui paksuja vaatteita yltään.

– On siellä kylmä, äiti puuskahti viluisena, käsivarsia hieroen.

– Kuppi teetä tekee vilulle hyvää, isä totesi hyväntuulisesti riisuen toppatakkaa ja toppahousuja.

– Minä otan viinimarjamehua, Elna sanoi topakasti.

– Ottaako Seija kanssa viinimarjamehua? äiti kysyi.

Takkia vaatenaulakkoon työntävä Seija nyökkäsi hyväksyvästi ja meni pöytään istumaan sisarensa viereen. Äiti otti ämpäristä

Kun Ilmestyskirjan kuvaamat tapahtumat lähtevät vyörymään, niin mistä löytää pakopaikka? Nelihenkinen perhe pakenee kallioiden suojaan, mutta onko edes pohjoisen erämaassa turvallista elää?

– Andromeda ei enää näy, isä sanoi hiljaa, koettaen saada äänensä arkiseksi.

Hän ojensi kiikarin yhdeksän vuoden ikäiselle tyttärelleen Elnalle, joka alkoi innokkaasti tutkia yötaivasta.

– Taivas on tosiaan pimentynyt viime kerrasta, äiti totesi. – Kun oikein pinnistää, saattaa erottaa linnunradan. Tai ehkä kuvittelen erottavani, koska haluan nähdä sen.

– Linnunrata on häviämässä, isä myönsi ja puristi kylmästä tarvitsevästä vaimoaan tiukemmin kehoaan vasten.

Elna kiikaroi taivaalle ja huudahti.

– Andromedan viereltäkin ovat tähdet kadonneet. Minä muistan ne. Niitä ei enää ole. Äiti, linnunradan keskelle on tullut lisää mustaa. Siellä ei ole enää mitään.

9 789526 804620

BoDTM
BOOKS on DEMAND